

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาถึงผลของกิจกรรมการแนะแนวกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียน ซึ่งสรุปได้ดังนี้

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมการแนะแนวกลุ่มเพื่อพัฒนาความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง จะมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมการแนะแนวกลุ่ม
2. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมการแนะแนวกลุ่มเพื่อพัฒนาความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง จะมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่านักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมการแนะแนวตามปกติของโรงเรียน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2531 โรงเรียนบางมดวิทยา จำนวน 107 คน ได้มาโดยการให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 12 ห้องเรียน ตอบแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ผู้วิจัยเลือกห้องที่มีคะแนนเฉลี่ยใกล้เคียงกันมากที่สุดสองห้องแล้วทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยจากแบบวัดพบว่าไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผู้วิจัยจึงจัดเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ของคูเปอร์สมิธ ฉบับใช้กับนักเรียน (Coopersmith Self Esteem Inventory, School Form : 1984) ซึ่งแปลและเรียบเรียงเป็นฉบับภาษาไทยโดย ศศิกานต์ ธนะโสธร (พ.ศ. 2529)
2. โปรแกรมกิจกรรมการแนะแนวกลุ่มที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเพื่อพัฒนาความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการแนะแนวกลุ่ม และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง
2. กำหนดหัวข้อกิจกรรมการแนะแนวกลุ่ม และตรวจสอบโปรแกรมกิจกรรมการแนะแนวกลุ่มโดยผู้ทรงคุณวุฒิและนำไปทดลองใช้กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อตรวจสอบความเข้าใจในคำสั่ง ภาษาสำนวน วิธีดำเนินการ ความเหมาะสมด้านอุปกรณ์ สถานที่
3. เตรียมแบบวัด โดยนำไปทดลองใช้เพื่อหาค่าความเที่ยงของเครื่องมือ
4. กำหนดวัน เวลา และตารางการจัดโปรแกรมกิจกรรมการแนะแนวกลุ่ม ตลอดจนจัดเตรียมอุปกรณ์ เครื่องมือ และเอกสารต่าง ๆ ที่จะใช้ในกลุ่มทดลอง
5. ทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
6. ดำเนินการทดลองดังนี้
 - 6.1 กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตอบแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ก่อนการทดลอง (Pretest)
 - 6.2 กลุ่มทดลอง ประกอบด้วยนักเรียนจำนวน 54 คน เข้าร่วมโปรแกรมกิจกรรมการแนะแนวกลุ่มตามที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น 13 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที โดยมีผู้วิจัยและครูแนะแนวของโรงเรียนแบ่งกันเข้าดำเนินการกิจกรรม
 - 6.3 กลุ่มควบคุม ประกอบด้วยนักเรียน จำนวน 53 คน เข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามชั่วโมงแนะแนวที่โรงเรียนกำหนด 13 ครั้ง โดยมีผู้วิจัยและครูแนะแนวของโรงเรียนแบ่งกันเข้าดำเนินการกิจกรรมเช่นเดียวกับกลุ่มทดลอง
7. การทดลองดำเนินการในช่วงกิจกรรมแนะแนว รวมระยะเวลาในการทดลองทั้งสิ้น 13 สัปดาห์
8. เมื่อสิ้นสุดการทดลอง ให้ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตอบแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง (Posttest) ในวันเวลาเดียวกัน
9. เก็บรวบรวมข้อมูล ตรวจสอบให้คะแนนจากแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ใช้ค่า t-test ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

2. ใช้ค่า t-test ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองที่เพิ่มขึ้นของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

สรุปผลการวิจัย

1. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมการแนะแนวกลุ่มเพื่อพัฒนาความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่านักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามปกติของโรงเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมการแนะแนวกลุ่มเพื่อพัฒนาความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมการแนะแนวกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำโปรแกรมกิจกรรมการแนะแนวกลุ่มไปใช้

1. ในการนำกิจกรรมต่าง ๆ ไปใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่ ควรมีการศึกษาและทำความเข้าใจถึงจุดมุ่งหมาย หลักการ แนวทาง และขั้นตอนต่าง ๆ ในการดำเนินกิจกรรม อีกทั้งจำเป็นต้องจัดเตรียมอุปกรณ์ และเครื่องมือที่จะใช้ในการดำเนินกิจกรรมอย่างดีพร้อม
2. ในการดำเนินกิจกรรม หากเป็นไปได้ควรแนะแนวควบคู่กับครูประจำวิชาต่าง ๆ และผู้ปกครองเพื่อติดตามผลถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในตัวเด็กนักเรียน
3. กิจกรรมที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดัดแปลงและปรับปรุงเพื่อให้เหมาะสมกับช่วงเวลาที่ทำการศึกษา (ภาคปลายของปีการศึกษา) ซึ่งเด็กนักเรียนรู้จักและคุ้นเคยกันมาก่อนพอสมควรจึงมีความพร้อมที่จะอภิปราย หรือมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน ดังนั้นก็หากจะนำไปใช้ในกลุ่มเด็กนักเรียนที่ยังไม่ค่อยได้รู้จักกันหรือไม่คุ้นเคยกันก่อนอาจเกิดผลด้านการพัฒนาอย่างไม่เต็มที่

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาวิจัย

จากการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจจะ เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้าในครั้งต่อไป ดังนี้

1. ควรศึกษาวิจัยถึงผลของกิจกรรมการแนะแนวกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาตัวแปร
ด้านอื่น ๆ เช่น ความเชื่อมั่นในตนเอง การมีวินัยในตนเอง ทักษะคิดที่มีต่อโรงเรียน การฝึก
พฤติกรรมกล้าแสดงออก เป็นต้น
2. ควรศึกษาวิจัยในกลุ่มตัวอย่างระดับชั้นอื่นบ้าง
3. ควรมีการติดตามผลนักเรียนที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมการแนะแนวกลุ่มเพื่อพัฒนา
ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย